

KLÁRA MANDAUŠOVÁ

**ODMĚNA
ZA NEVĚRU**

motto

Odměna za nevěru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Klára Mandausová

Odměna za nevěru – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

motto

KLÁRA MANDAUSOVÁ

**ODMĚNA
ZA NEVĚRU**

Praha 2021

V knize je použitý úryvek písní *S tebou* od skupiny Lucie (text: David Koller, 2000) a *Barokní* od skupiny Bůhví (text: Vojtěch Probst, 2007).

Copyright © Klára Mandausová, 2021

Cover photography © unclepepin / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-2090-4

ISBN e-knihy 978-80-267-2093-5 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2094-2 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2092-8 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

*Smysl věcí se často vyjeví, až dlouho potom,
co se stanou.*

Všem, kteří mě inspirují.

Kristině, rodině, Jitce.

Jízda vzhůru

Zmáčkla sedmičku. Ve výtahu se podívala do zrcadla a upravila si ofinu. Nikdo nepřistoupil, mířila vzhůru. Pokaždé ji napadlo, co by se stalo, kdyby výtah nezastavil, kdyby jel někam dál, kde končí všechna poschodí. Občas se jí o tom zdálo. Byly to divné sny. Onehdy v jednom takovém jela se svým kolegou. Vůbec jí nevadilo, že výtah jede do zatačky, nechce zastavit a převez je akvaparkem. Kolega je totiž k světu. Takový ten typ, co je hezký v druhém plánu, zajímavý, s příjemným hlasem. Když se ráno probudila, musela se usmát. Od té doby, co je s Honzou, na jiné muže nemyslí. Má k přemýšlení důležitější věci.

Anna se opřela o zrcadlo výtahu, založila ruce přes prsa a vzdychla. Jako by ze sebe představu kolegy chtěla vyfouknout.

Výtah zpomalil a trochu drcnul. Sedmé patro. Sedmička je Annino životní číslo, když sečte číslice v datu svého narození, vyjde sedm. Už jako dítě sčítala čísla na espézetkách, letopočty v novinách, všechno, co se dalo. Jen tak. Někdy si říkala, když vyjde sudá nebo lichá, stane se to nebo to. Dělá to vlastně pořád, jen už

bez „stane se“. Naopak se v duchu okřikuje, ať nepokouší osud. Vyprávěla o tom u vína své nejlepší kamarádce Zuzaně.

„Prosím tě, hlavně to nikomu neříkej, budou si myslet, že jsi cvok,“ smála se.

„Víš kolika lidem jsem to už vyprávěla?“ smály se obě.

Se Zuzanou je Anně vždycky skvěle – když má radost, je smutná, naštvaná, když má chuť bláznivě se smát. Znají se od vysoké a nikdy se nepohádaly, nikdy neřešily žádný konflikt. Hlavně díky Zuzaně. Jestli něco nebyla, tak náladová.

Anna vytáhla z kapsy širokých tříčtvrtečních kalhot plastovou kartu, přiložila ji na snímač, píplo to a mohla zatlačit do těžkých skleněných dveří. Stála na malé terase s překrásným výhledem. Střechy Starého Města a v dálce Hradčany. Sedla si na velkou ratanovou pohovku a opřela se o měkký polštář. Svítilo slunce a ona si zapomněla sluneční brýle, přitom je nosí všude s sebou. Zpátky do redakce o čtyři poschodí níž, kde má svůj pracovní stůl, počítač a zapomenuté věci, se jí nechtělo. Občas je dobré dívat se do světla.

Zula si sandály a položila nohy na nízký stůl. Zavřela oči, světla bylo nějak moc.

Byla tu sama. Kolegové sedí v proskleném newsroomu a píšou. Ona taky, jen si chtěla dopřát oddechový čas. Nebo spíš nádechový. Na pár minut. Sesula se na pohovce níž a povytáhla si kalhoty nad kolena. Připadala si jako kočka, co vylezla na nejteplejší místo.

Potřebovala přemýšlet. Poslední roky byly pořádná jízda. Už nechtěla brečet. Jenže už se nechtěla ani

smát. Zvláštní stav nuly na sinusoidě. Nevydrží dlouho. Jde o to, kterým směrem se vydá. Ten pod čarou ji děsil. Na plusový neměla zatím sílu. Popros, napadlo ji. Už jsi to jednou udělala a vyšlo to. Okřikla sama sebe. Nerouhej se, nepokoušej věci, o kterých nic nevíš.

Už jednou v životě jí bylo mizerně, tak mizerně, že skončila na podlaze vlastní ložnice s rukama sepnutýma a namířenýma kamsi nahoru. Ona, která se nikdy nemodlila a do kostela si chodila jen prohlížet obrazy. Tehdy přes slzy, co možná už ani nebyly slzy, potichu opakovala: Prosím, ať se něco změní, ať se něco změní. Riskovala. Dnes už ví, že i přát a prosit se musí správně. Co kdyby se všechno změnilo ještě k horšímu? Nestalo se to, její život dostal nový řád. Nebyl vůbec zadarmo, ale vedl pryč z temnoty.

Teď se žádná temnota nekoná, není jí mizerně, přesto tu sedí a chce se jí prosit. Ať se věci změní. K lepšímu, dodává v duchu. Ať se něco stane, něco dobrého.

Proč to vlastně chce? Protože všechno je vlastně dobré. Už ano. Má okolo sebe fajn lidi, dceru, se kterou jsou trochu problémy, ale to už tak v jejím věku bývá, muže, kterého má ráda a který vůbec netuší, že by měla důvod o něco prosit, trochu výstřední rodiče, ke kterým může vždycky utéct pro radu a objekt, věčně dobře naladěnou Zuzanu. Má vlastní dům, skvělou práci, dobré kolegy. Všechno vypadá, že je tak, jak má být. Vypadá.

Cesta k tomu všemu vedla přes devatero údolí, devatero hor a devatero řek. Jako v pohádce zedrala

devatero bot. A teď nemá sílu about nové. V bezpečné krajině pořád jen leží na zemi a snaží se popadnout dech.

Promiň, že chci moc, vždyť mám víc, než si můžu přát. Sepnuté ruce si opírala o pusu a podívala se nahoru. Zabolelo to, slunce pátilo ještě o něco víc.

Byl čas vrátit se k počítači. Anna vyšla ze sluncem zalité terasy a přivolala si výtah. Mohla těch pár pater sejít pěšky, ale nechtělo se jí, potřebovala uchovat teplo, které do sebe nasála, v nezměněném stavu. Když vystupovala z výtahu, narazila do kolegy, o kterém se jí zdálo. Náhoda? Nebo si ho přivolala, když na něj před chvílí myslela? Trochu jí připomínal jejího tátu. Fyzicky i tím, jaký byl. Klidná síla, muž, který má všeho tak akorát a umí udělat vtip.

To, aby měl muž smysl pro humor, bylo pro Annu zásadní. Ona sama ho měla velký, i když by to nikdy nahlas neřekla. Ostatní to na ní viděli. Zdědila ho po tátovi Lubošovi. V pubertě mezi nimi vzniklo jakési spojení. Zvláštní, protože v tomhle věku se dcery svým otcům obvykle vzdalují, možná ještě víc než svým matkám.

Ta Annina – excentrická, vyzývavě krásná malířka Jitka s hustým tmavým mikádem a mandlovýma modrýma očima –, se zamilovala, když bylo její dceři deset, do houslového virtuosa. Lubošovi tehdy vyčetla, že je přízemní, pořád něco počítá – jak by ne, když je architekt –, a neodpustila si dodat, že své jméno taky nenávidí. V tu chvíli nikdo nevěděl, jestli myslí Jitku, nebo příjmení Zimová. Houslový virtuos se jmenoval Ptáček. Po několika měsících to skončilo.

A nejspíš nejen kvůli jménu, které jí taky úplně nevyhovovalo.

Aspoň tak si Anna sestavila podobu životní epizody své rodiny. Pochytala náznaky. Její dospívání ani následující roky matčina avantýra navenek nepoznamenala, tedy až na to tehdy nevysvětlitelné spojenectví s tátou. Rodiče se jí vždycky zdáli šťastní.

Čas pátrat proč a z jakého důvodu se to všechno stalo, zatím nenastal. Anně připadalo nevhodné rýpat se v minulosti svých rodičů. Nejspíš měla strach, co by v ní našla, a možná i z toho, jak moc je nebo není stejná jako oni.

Svou matku Anna obdivovala a zároveň se trochu bála její krásy a nespoutanosti. Ani teď, ve svých pětáctýřiceti, by se jí neodvážila vyptávat, proč tehdy milovala jiného muže. A mluvit o tom s Lubošem? No, to už vůbec ne. Byl pro ni tím, kdo vyřezával dřevěné lodičky, učil ji lyžovat a filozofovat o životě. Po Jitce zdědila Anna krásu a jistý nadhled. I když by to nepřiznala stejně jako smysl pro humor. Nikdy si příliš nevěřila. Že je úspěšná v práci, považovala za samozřejmost. Připadalo jí, že má špatné vlasy – byly světlejší a jemnější než ty Jitčiny –, trochu křivý nos a příliš vystouplé lícní kosti. Jen proti modrým mandlovým očím nic nenamítala.

„Na svoje modré oči jsem dostala tátu. Jsou vyzkoušený, jestli chceš sbalit někoho podobného, použivej je,“ smála se kdysi Jitka, když našla Annu v křesle, jak se něžně dívá na přebal gramofonové desky Davida Bowieho. „Tenhle má dokonce každý oko jiný a ženský z něj šílí,“ dodala trochu nelogicky. Anna se

na ni tehdy zlobila, bylo jí asi šestnáct a neměla řeči o lásce ráda, obzvlášť od vlastních rodičů. Pomyslela si, že oči jsou na koukání a nahlas řekla jen „no jasně“, vstala z křesla a i s Bowiem odkráčela pryč. Nevadily jí jen řeči, žárlila na matčinu bezstarostnost a lehkost, s jakou mluvila o mužích a o sobě. To se Anna nikdy nenaučila. Tedy aspoň si to myslela.

U notebooku na jejím pracovním stole na ni čekal vzkaz od šéfa, aby oslovila nějakého majitele galerie a promluvila si s ním o situaci na trhu s uměním. S dodatkem: *A vytěž matku!* Pousmála se. To sedí. Měla bych ji vytěžit, asi nejen co se obrazů týče.

Na sbalený tašce

„Drahá, potřebuju s tebou udělat rozhovor!“ Anna stála opřená o kuchyňskou linku ve velké kuchyni svého malého domu. Vždycky chtěla velkou kuchyň a k tomu obrovský jídelní stůl. Když se sem před patnácti lety s bývalým mužem a malou dcerou stěhovali, vymohla si, aby byla tahle místnost větší, než se původně plánovalo. Ne že by byla kdovíjaká kuchařka – i když její svíčková, hovězí vývar a buchty s mákem byly vyhlášené –, ale připomínalo jí to domov. Rodiče žili ve vile z první republiky, kterou Luboš zrekonstruoval dávno předtím, než to začalo být v módě. Byl v ní jeden velký obývací prostor bez zbytečných stěn a chodeb. Anna byla už jako malá zvyklá na volnost a svobodu. Mezi stěnami, i tu opravdovou.

„Jasně, přijed' na kafe. Promluvíme si.“ Zuzana byla majitelkou úspěšné galerie a kavárny.

„Můžu hned?“

„Ty vždycky!“

Byl pátek ráno a Anna v redakci nahlásila, že bude psát doma. Uplynulé týdny jí daly docela zabrat, pracovala do noci, do toho pořád něco vyřizovala. Na-

posledy dvě pokuty za špatné parkování. Když trhala obálky s modrým pruhem, měla hrozný vztek. Nevěděla, jestli na policisty, kteří ji nahlásili, úředníci, co poslala složenku, nebo sama na sebe, protože blbě parkuje.

Text, na kterém má pracovat právě teď, od stolu nenapíše. Svlékla si šortky a pruhované tílko, svou letní domácí uniformu, a stála před skříní nahá.

Jo, šaty jsou fajn, sundala z ramínka ty z lehké látky.

Když odcházela, zaklepala na pokoj své sedmnáctileté dcery Vandy. „Jedu k Zuzaně,“ oznámila. „Možná se zdržím, takže...“

Vanda ji nenechala domluvit: „Zdržíš se určitě. Večeři si mám udělat sama?“

Anna se zasmála. „Hele, nebuď drzá. K obědu si ohřej koprovku ze včerejška, kdybych ještě nebyla doma. Večeři přivezu,“ zareagovala na její poznámku zvesela.

„Budeš doma?“ zeptala se ještě. Byly prázdniny a Vanda si domluvila brigádu, část volna stráví s kamarádkou Janou na chalupě svých prarodičů v Krkonoších a pak možná ještě někde, v sedmnácti se věci tolik dopředu nepromýšlí. Uměla proplouvat přítomností a pořád se na něco těšit. Třeba že budou na chalupě chvíli samy, protože Jitka s Lubošem se chystali, jako každý rok, ke známým do Rakouska. Jezdili tam už spoustu let a Anna někdy s nimi. Milovala velký dům u jezera s úžasnou atmosférou. Gita byla Jitčina blízká přítelkyně ze studií. Emigrovala do Rakouska, vzala si zdejšího váženého lékaře a usadili se v městečku pod Alpami. Hned jak to bylo po revo-

luci možné, začali k nim Jitka s Lubošem pravidelně jezdit. Rozuměli si. Jitka si s Gitou nejen donekonečna povídaly, vždycky měly o čem, ale taky spolu malovaly. Luboš obhlížel místní stavby, popíjel s Gitiným mužem Tobiasem místní víno, chodili po horách a v angličtině filozofovali o životě. Anna je milovala poslouchat. Jezdila tam občas i v zimě, protože kousek od jezera leželo malé lyžařské středisko. Vanda se učila lyžovat nejen v Krkonoších.

„Nevím, možná půjdu k Janě. Nebo se budu opalovat a Jana přijde sem,“ reagovala Vanda na Anninu otázku.

„Opatrujte se tu,“ Anna pomalu zavírala dveře od pokoje.

„To říkáš, jako kdybys jela do Himálaje, chystala se na ká dvojku a žádnéj šerpa s tebou nemohl.“

Anna naznačila, že po ní hází svůj batoh. „Vtipe, vylez!“ A vzápětí dodala, „Do kolika ti budu vlastně vařit? Už by ses měla pomalu začít starat o stárnoucí matku!”

Vanda udělala naoko překvapený obličej: „Vařit? Myslíš mazat chleba a tak? Stárnoucí jsi, to je pravda, ale jestli chceš, abych se o tebe postarala, až budeš vážně stará, nech mě radši studovat. Můžeš si vybrat – diplom z Harvardu, nebo slepice na paprice. A navíc mám prázdniny. A ty Honzu, kterej o tebe pečuje!“

Byl to jeden z rozhovorů, které Anna ani Vanda nebraly vážně. „Čau, ohlodávej si tady třeba tužky, musím jet,“ uzavřela Anna, když se letmo podívala na hodinky.

Seběhla po schodech do přízemí, ze stolku v před-síni sebrala klíče od auta a zabouchla za sebou dveře.

Sedla do svého malého SUV, zapnula si pás – dělala to automaticky –, a otočila klíčkem v zapalování. Z cédéčka se ozval Ed Sheeran, přepnula ho na rádio, měla chuť slyšet nějaké mluvení.

Za půl hodiny už seděla se svojí nejlepší kamarádkou.

„Zlato moje, tak ráda tě vidím. Pořád někam jezdíš a na mě nemáš čas,“ objala ji Zuzana a vlepila jí upřímnou pusku na tvář. Neznělo to jako výčitka, spíš jako uvítací rituál.

Anna ucítila její Chanel.

Zuzana odtáhla Annu kousek od sebe. „Nevypadáš úplně dobře. A já myslela, že je všechno v nejlepším pořádku.“

„Taky že jo,“ usmála se Anna, ale moc přesvědčivě to neznělo. „To jsi mě fakt povzbudila,“ dodala ještě, ale nemyslela to zle.

„Povíš mi to, pojď, půjdeme ke mně. Barunko, přinesete nám dvě kávy a minerálku, prosím?“ obrátila se na obsluhu v kavárně, která tvořila předsálí galerie. „Něco k jídlu si dáme až za chvíli, že jo,“ zeptala se Anny, jako by znala odpověď.

„Já snad ani nemám hlad. Hlavně jsem přijela kvůli rozhovoru! No a jasně, že kvůli tomu, abych tě viděla,“ dodala Anna, když viděla Zuzanino zvednuté obočí.

„Tak mluv.“ Zuzana ji usadila ve své designové pracovně s několika obrazy, které si nechávala pro sebe. „A hlavně nekecej.“

„Vždyť víš, je to pořád dokola. Můj vztah, moje práce, moje myšlenky.“ Pokrčila rameny jako provini-lá holka, která nechce dvě hodiny skuhrat a vysvětlo-vat, co vysvětlit vlastně ani neumí. Věděla, že první s třetím nejspíš souvisí. Na práci si stěžovat nemoh-la. Pět let byla s Honzou. Byla to láska na druhý po-hled, znali se dávno předtím, než se vdala a měla Vandu. Byli kamarádi. Když se rozvedla s Vandiným otcem, nikoho nehledala, nikoho nechtěla. Honza se objevil, jako by jí ho někdo přistrčil, aby ji zkusil zvednout ze země. Tam se ocitla po bolestivém roz-chodu. Z velké lásky skok do obrovské nenávisti, to se prý stává. Honza byl tak krásně nekomplikova-ný, věděla, jaký je, znala jeho rodinu, jeho minulost. Nechtěla a neměla sílu na nový vztah, chyběla jí ná-lada objevovat, bláznivě se zamilovat. Po Honzovi ale sáhla, jakmile naznačil, že by o ni stál. Předsta-voval bezpečí. Bezpečí vykoupené neustálým pen-dlováním mezi Prahou a Šumavou. Honza tam má penzion a do Prahy se přestal vracet, Anna jezdila za ním.

„Potíží je v tom, že je toho na tebe moc. A nechci slyšet ani slovo,“ zašermovala rukama Zuzana, „ty tvo-je řeči, jak to všechno zvládáš, poslouchám už pár let. Jenže, holčičko, tohle všechno by při zachování zdra-výho rozumu zvládal málokdo. Proč se pořád necháš někým mořit? A že vy to snesete tak tlustě namaza-ný,“ připojila svoji oblíbenou filmovou hlášku a kývla na servírku, která právě přinášela kávu.

„Ani se nebudu ptát, jak budeš trávit víkend!“ do-dala a znělo to trochu nazlobeně.

„Tak to ne, to se pleteš, tentokrát za Honzou na Šumavu nejedu. Potřebuju pracovat a taky spát. Už toho mám fakt dost,“ načala Anna choulostivé téma. Pět let jezdila víkend co víkend a vlastně všechny volné dny za Honzou do penzionu. Protože on na to, aby jezdil na Annou, neměl čas. To přece musí každý pochopit.

Tak nějak si to na začátku nastavili a už to tak zůstalo.

„Sedím pořád na sbalený tašce,“ říkala občas Honzovi, někdy se smíchem, jindy v slzách. Obvykle jen pokrčil rameny. „Vždyť víš, že to teď jinak nejde.“ Věděla, že jeho *ted'* znamená *pořád*. Zmáhalo ji to, i když si nechtěla nic takového připustit. Celý týden v práci, sama na Vandu a na dům a ve chvíli, kdy by si měla odpočinout, sedla do auta a uháněla za ním. Pomáhala mu v penzionu nebo s ním běhala po horách, to miloval. Bez možnosti hlubokého nádechu. Pořád v běhu s dechem zkráceným jako honící pes. A pořád předstírala, že je všechno v nejlepším pořádku, že vůbec není orvaná jako plakát na koncert z loňského roku.

„Asi bych radši nejdřív udělala ten rozhovor. Znáš to, pak začnu mluvit a bude večer,“ usmála se Anna na Zuzanu, aby se vyhnula dalšímu vysvětlování.

„No jasně, všechno ti řeknu, ale může to být anonymně?“

„No, to úplně ne,“ Anna se zatvářila trochu rozpačitě, ale pak mávla rukou. „Víš co, zapomeň na rozhovor, stejně se mi ho teď úplně nechce dělat. Povídej, jak se máte. Já dneska budu radši mlčet,“ opřela se pohodlně v pohovce od známého designéra.

Zuzana se k ní naklonila z velkého starožitného ušáku – vybavení pracovny bylo trochu eklektické –, pohladila ji po ruce a začala vyprávět o tom, jak její vtipný manžel leží doma s rýmou a je ještě vtipnější než obvykle.

Během dvou hodin si několikrát utřely slzy od smíchu. Takhle to dopadlo pokaždé. Odjížděla, jako by ji někdo napíchal několik bé dvanáctek.

O tom, co ji trápilo, dnes Anna mlčela. Prostě měla chuť nic neříkat.

Paranoidní princ

Fajn, tak rozhovor, co musí být hotový v pondělí, prosťe není. Musíš uvažovat, Anno. Musíš rychle najít náhradu.

Byla zvyklá improvizovat, vlastně to v posledních letech dělala denně, nejen v práci. Nemusela dlouho přemýšlet, jako by ji někdo vedl. Napsala e-mail, natukala do mobilu číslo a bylo domluveno. Takhle snadné to bylo? To se spojil celý vesmír, aby jí pomohl? Mrkla kamsi nahoru. Díky, vy tam. Na svoji prosbu z redakční terasy v tu chvíli nepomyslela.

Tu neděli odpoledne byla doma jen s Vandou zalezlou ve svém pokoji mezi počítačem a knížkami. An-nini rodiče, kteří o víkendu občas přišli na kávu nebo naopak vytáhli svoji dceru a vnučku za kulturou do centra Prahy, odjeli na chalupu.

„Jedu pracovat, do večere jsem doma,“ oznámila Anna své dceři.

Ta protáhla slabiky pubertálním tónem: „Není náhodou neděle? A co bude k večeři?“

„Ježíš, já nevím, Vando! To už jsme přece spolu probíraly,“ tentokrát to řekla trochu našťavaně. „Pros-

tě něco uvař," dodala smířlivěji. Znovu seděla v autě. Tentokrát přepnula opačně, místo Radiožurnálu na Eda Sheerana. Už se mnou jezdí dlouho, pomyslela si, vyměním ho za Alanis Morissette, vytáhla z obalu cédéčko, které měsíce neposlouchala. Při první písničce ji zašimralo v břiše. Vzpomínky. Bylo jí dvacet šest a desku týhle holky se silným hlasem poslouchala s otcem své dcery. S Tomášem. Tehdy byli ještě sami dva. Pili u toho víno, hodně vína, milovali se pořád dokola, a když už slyšeli *Jagged Little Pill* posté, vyměnili ji za Lucii.

Jsi přelud čínský sauny, jsi čokoládová květina

Jsi Amazonka, z který pára stoupá

Ležím vedle tebe v blátě a trpím nedostatkem slov

Ty jsi mě předběhla, mý představy hoří

Já vím a teď to nezkusit, tak to skončí

Tuhle písničku měla nejradši. Vždycky si myslela, že je tak trochu o nich.

Jako paranoidní princ na tebe žárlím

Jestli nejsi děvka v arabském harému

Ale ne, ty voči, to bude běh na dlouhou trať

Tvoji vůni omamný květiny chci pít

Bylo to o nich. *Jako paranoidní princ na tebe žárlím*. Tomáš žárlil víc než paranoidní princ.

To už je tak dávno. Věřila, že to bude napořád. Jak se pletla. Najednou byl konec. Kvůli ní a tomu, co bylo dávno předtím. To si Anna myslela. Když tohle řekla před Zuzanou, byla nepřičetná vzteky.

„Kdy přestaneš všechno házet na sebe? Proč ho pořád bráníš? Pamatuješ, co ti řekla ta doktorka, když jsi omdlela na ulici? Musíte si vybrat. Buď vy a vaše

dcera, nebo on.' Skončila bys v Bohnicích," rozčilovala se Zuzana.

„Jenže moje myšlenky... Byl nešťastnej z mých myšlenek a...“

Zuzana jí nedovolila větu doříct: „Už jdi fakt do háje. Každěj máme nějaký myšlenky a ty tvoje, pokud vím, vždycky směřovaly k jednomu – mít lásku na celý život.“

„Jenže on tušil, že...“, nenechala se odbýt Anna.

Znovu jí do toho skočila: „Blablabla. Netušil nic, protože nebylo co tušit, Anno. Vždyť ty jsi mu byla celou tu dobu věrná víc než, teď mě zrovna nikdo nenapadá, přesto tě hlídal jak Modrýho Mauricia a v každým viděl zloděje. Bála ses jít na kafe i se mnou. A když už jsi šla, tak jsi celou dobu sledovala telefon, kdyby náhodou volal nebo psal. Tak mi tady nevykládej ty svý pohádky, že jsi to celý zavinila ty. A nakonec se ukázalo, že ostošest flirtoval on! A dodala bych...“

„Prosím, ne!“ skoro vykřikla Anna. „Vím, co chceš říct,“ prsty si zajela do vlasů a hlavu složila do dlaní. „Bylo to hrozný,“ dodala velmi, velmi potichu.

To tehdy, když se rozcházeli, utíkala Anna z temnoty. Už nemohla dál. Ubližovali si. Jen tím, že spolu zůstávali. Nikdo jiný v tom z její strany nebyl. Přestože on si to celé jejich manželství myslel.

Slova *už nebudeme spolu* řekla Anna. Všechna by si dokázala představit, jen tahle ne, a přesto je sama vyslovila. *Nemůžeme spolu žít.*

Tentokrát Alanis za Lucii měnit nebude, za půl hodiny je na místě. Udělá rozhovor a pojede zpátky do svého světa. Udělat večeri, pokud Vanda nepřekvapí

jedním ze svých úžasných salátů, společně se něčemu zasmát, promluvit si o tom, co bude zítra. Sednout si na chvilku k počítači a pak spát. Tak ráda spí. Naučila se užívat si každé minuty v posteli. Když tehdy vedle ní ještě usínal Tomáš, postel se měnila v bojiště. Spát, zůstat jen se svými myšlenkami, se svým tělem. Teď už si to dopřát mohla. Honza ji znovu naučil milovat sex. Naučil ji nebát se. Tak co se to, do háje, stalo, že měla na terase potřebu prosit? Tušila to.

Klub vyteklých baterek

Když přijela na místo rozhovoru, byla trochu nervózní. Vždycky je nervózní, ať mluví s britskou velvyslan-
kyní, držitelem Thálie nebo vynálezcem kdovíčeho,
prostě s kýmkoli. Tu trému při pokládání otázek ci-
zím lidem má odjakživa, nedokázala se jí zbavit. Para-
dox – byla to její práce a druzí říkali, že je v ní dobrá.

Když rozhovory přepisuje a slyší svůj hlas z dikta-
fonu, stydí se, jak se neumí vyjádřit, jak opakuje věci
pořád dokola, jak skáče lidem do řeči. Psaní jí jde líp
než vyptávání.

Zaparkovala u restaurace, kde se měli potkat. Pod
stromem vedle několika aut. Sklopila stínidlo nad
předním sklem a otevřela zrcátko, dělá to tak vždy-
cky. Uhrábla si vlasy a přejela rty jelením lojem. Se-
brala batoh, ze kterého jí během cesty vypadl mobil
a klíče, a vyrazila.

„Dobrý den, mám tady rezervovaný stůl pro dva.
Ve čtyři, ano. Přišla jsem o něco dřív,“ ohlásila se.

Usadili ji na terasu ke stolu nad jezírkem. Za An-
nou bublala voda, co do něj přitékala. Přivřela oči, sví-
tilo slunce a vzduch voněl směsí dobrého jídla a vod-

ní hladiny. Taková krása. Tentokrát s sebou sluneční brýle měla, ale nechtěla si je dávat na oči. Potřebovala vidět jasně.

Tady by vydržela sedět napořád. Cítila, jak ji opouští síla něco dělat. Prosím, ať můžu jen sedět, poslouchat a vůbec na nic nemyslet. A nemluvit. Se Zuza-nou to tak dopadlo. Tuhle práci ale musí odvést.

Koukla se na hodinky, čtvrtá se blížila. Začala v bato-hu hledat diktafon. Do háje, doufám, že baterky nejsou vybitý, pomyslela si.

Vždycky s sebou vozí náhradní, ale tentokrát jí něco říkalo, že ani ty nebudou použitelné.

Do háje, do háje! Snad to vydrží. Ještě že jsem se vrátila domů pro sešit a tužku, sice budu vypadat jako z dob kněžny Libuše, ale aspoň něco. Obvykle nemívám ani na co psát, pokračovala ve své duševní samomluvě a s ironií velebila svou intuici.

Otočila hlavu, blížil se on. Jako by to věděla už o setinu vteřiny dřív. Usmála se, zvedla se, až nešikovně narazila do stolu a napřáhla ruku. Silně ji stisknul. Víc než ona, která si na pevném stisku dává zále-žet. Podívala se mu do očí. Během další setiny vteřiny před tím, než se představila, jí blikla v hlavě výstraha. Bála se takových mužů. Příliš sebevědomí, příliš vý-razní. Příliš nebezpeční. Následující vteřina ji ale na-štěstí vrátila do reality. Je to přece jen rozhovor.

Když poprvé promluvil, zpanikařila. Tenhle pocit už zažila. Stál za všemi jejími milostnými prohami. Stáhnul se jí žaludek. Připomněl jí muže, kterého kdy-si milovala, ale jejich láska nebyla tou z románu. Tedy pokud by nešlo o nějakou hodně depresivní literaturu.

Je to jen rozhovor, Anno!

Tak proč se to vrací zrovna teď? Věci, které se staly před mnoha lety. Vždyť si ani nejsou podobní. Něco tu vzpomínku vyvolalo. Možná hlas, úsměv, pohled. Jako když budoucnost už existuje a to, co bylo a už není, komunikuje s tím, co ještě není, ale bude. Na tom je založená kvantová fyzika, ne? Anno, soustřeď se, přikazovala sama sobě, když se jí myšlenky rozutekly jako vyplašené kočky. Docela se jí to dařilo.

Představili se.

„Anna, těší mě,“ řekla stroze.

„Sebastian, mě také.“

Sebastián mezi lidmi, to byla Annina oblíbená dětská knížka. Jací jsou asi ti jeho lidé? pomyslela si. Lidé majitele galerie, který je zvyklý být zdvořilejší než kdokoli jiný, nebo muže, který to se ženami umí tak, že mu diktují při prvním setkání svá telefonní čísla? Bude patřit mezi jeho lidi? Napadlo ji něco, co v tuhle chvíli vůbec nedávalo smysl.

Opřela se dlaněmi o hranu stolu a roztáhla prsty. „Začneme, abych vás dlouho nezdržovala.“

„Nezdržujete, udělal jsem si na vás čas,“ usmál se. Zdálo se jí to, nebo opravdu mrknul?

Položila mu první otázku.

Sledovala diktafon. Když s někým mluví, vždycky se mu dívá upřeně do očí. Až jsou z toho ti druzí někdy rozpačití. Jenže Anna potřebuje znát emoce, aby odhadla, co je pravda a co lež. V očích se to poznat dá. Někdy. Tentokrát ale musela hlídat ten ztracený přístroj.

Píp, ozval se dlouhý tón a displej diktafonu začal blikat. Konec.

Skvělý! Takže jsem za pitomce, kterej si ani není schopnej pohlídat to jediný, co k rozhovoru potřebuje, nadávala si v duchu.

„Promiňte, Sebastiane, došly mi baterky. Ale mám náhradní,“ začala lovit ve svém batohu.

„A já si říkal, kam pořád koukáte, jestli už musíte jít a sledujete čas.“ Trpělivě čekal, až vloží do maličkého přístroje nové baterky.

„Hmm, takže tyhle taky nic. Ježíš, to je trapný, vždycky s sebou vozím záložní.“ Otřela si prsty čelo, dělá to vždycky, když je trochu vedle.

Usmál se. „Vy jste jako moje žena. Té baterky vždycky někam vytečou. Mohly byste spolu založit klub.“

Úsměv mu oplatila, tyhle řeči ji baví. „Jo, klub vytekých baterek.“

„Počkejte, přinesu vám nový, mám v autě celý balení,“ Sebastian vstal od stolu a Anna chabě protestovala. „Prostě je ode mě dostanete.“ Už byl na cestě.

„To je strašnej trapas. Vrátím vám je!“ křikla za ním, ale viděla jen jeho záda.

Měla pár vteřin na to, aby se srovnala. Ne, nebude přemýšlet, proč mi tahle situace připomněla vztah, který mi mává roky se životem. Vždyť tehdy bylo všechno úplně jinak. Jiný muž, jiné místo, jiné okolnosti. Jiné všechno. Nadechla se, jako by chtěla dlouhým výdechem ze sebe myšlenky dostat pryč. Navíc se před tímhle mužem může cítit v naprostém bezpečí. Je ženatý. Nikdo tu nikoho nebude přesvědčovat a lákat do jiné náruče.